

at man mente, at det var et for vidtløftigt Apparat at sætte i Bevægelse, er man bleven ved det sædvanlige, at Lodtrækning gjør Udslaget. Jeg vil haabe, at den ærede Minister ikke vil have noget at indvende mod den saaledes ændrede § 1. — Hvad § 2 angaar, da foreslaas „5“ Aar ændret til „10“ Aar. Det vil jo ses, at denne Paragraf især skal komme de Kommuner til Hjælp, som ere meget store, saasom Frederiksberg Kommune og en paa Amager og andre under lignende Forhold, der kunde faae en mere udvidet Skolekommission, naar baade det kommunale Raad og Skolekommissionen selv ønske det; men naar de selv ønske en saadan udvidet Skolekommission, forekom det os temmelig sikkert, at det ikke alene ikke vil være nødvendigt, men at det ikke engang vil være ønskeligt at omgjøre dette hvert 5te Aar, men at der maa kunne tages Bestemmelse derom for mindst 10 Aar ad Gangen, og man finder det derfor unødvendigt at foretage den hyppigere Indstilling. — Jeg skal derefter endnu kun omtale et andet Punkt, hvorom der ikke er stillet nogen Ændring. Ved at gjennemlæse Loven af 18de Marts 1871 vil man se, at der i § 4 staar, at Formanden bestemmer Møderne, men der staar tillige i det andet Punktum, at de tvende andre Medlemmer ogsaa kunne forlange Møde afholdt. Men nu bliver der her ikke Tale om tvende andre Medlemmer men om 5 andre Medlemmer, hvorefter den ene er Præst. Man har derfor ment, at det vilde være i Overensstemmelse med Tankegangen i den nævnte § 4, at et Flertal alene tillige kunde forlange Møde afholdt. Det synes ogsaa at være ubilligt, at ikke Flertallet skulde have denne Ret; derimod at give den til tvende Medlemmer kunde forvolde noget Bryderi. Foraaaridt man kan høre Udtalelser fra den ærede Minister om, at han er i Overensstemmelse med, hvad Udvalget her har udtalt, agter man imidlertid ikke at stille noget Ændringsforslag i den Retning, som Betænkningen antyder, til 3die Behandling. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget som en Leilighedslov, der kan have sin Betydning for de paagjældende Egne.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg har intet Væsentligt at indvende mod de stillede Ændringsforslag. — Hvad det første angaar, skal jeg kun tillade mig at bemærke, at Ministeriet netop havde tænkt sig, hvad det ærede Medlem antydede, at lade Formandskabet vælge mellem de to Præster, og første Gang at lade den Præst, fra hvis Sogn det andet Sogn udskiltes, fungere som Formand, men jeg ser ikke Grund til at holde paa denne Opfattelse, og har det ærede Udvalg forment, at det vilde være rettere, at man valgte Formanden, indrømmer jeg, at man derved følger den Analogi, der nu findes i, hvad der gjælder for Rjød-

stæderne. Jeg skal altsaa ikke modsætte mig det første Ændringsforslag. — End mindre kan jeg gjøre det ved det andet Ændringsforslag, da det ganske gaar ind i den Tankegang, som i det Hele taget er nedlagt i § 2. Dette Ændringsforslag kan jeg derfor tiltræde. — Den ærede Ordfører gjorde en Bemærkning om et Udtryk i § 4 i Loven af 18de Marts 1871 angaaende Skolekommissionernes Virksomhed paa Landet, og jeg finder ogsaa, at den Bemærkning er fuldt beqvemt; thi det er uregelmæssigt, at Ordene „de tvende“ ikke ville passe paa de Kommissioner, der komme i Stand efter Lovforslaget. Naar man imidlertid læser §§ 5 og 6 i den samme Lov igjennem, vil man finde, at der der er Udtryk, om hvilket det Samme gjælder. Der behøves i begge disse Paragrafer smaa Ændringer, der imidlertid forekomme mig at være saa selvsjælgelige, at jeg ikke har anset det nødvendigt derom at optage nogen Bestemmelse i Lovforslaget. Ordene i § 4 forstaar jeg paa samme Maade, som det ærede Udvalg har forstaaet dem, og ganske i Overensstemmelse dermed maa de Udtryk, hvortil jeg har hentydet i §§ 5 og 6, opfattes. Jeg er overbevist om, at naar den ærede Ordfører vil se dem efter, vil han finde, at de høre ind under samme Tankegang som den af ham selv fremsatte. Jeg har imidlertid ikke anset det fornødent i Loven at optage enkelte Bestemmelser, hvori disse selvsjælgelige Ting blive udtvævede; jeg antager, at det vil kunne ske derved, at de vedkommende Sogne, naar Loven er stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, faae en Meddelelse om, hvorledes disse Udtryk ere at forstaa. Man kunde mene, at det var overflødig, men Erfaringen lærer, at der kommer saa overordentlig mange Spørgsmaal til Ministeriet, at det er forsigtigt i Tide at forekomme, at der bliver et større Antal af dem, end man uundgaaelig maa have, og da der her uregelmæssigt er Ord, som ikke ligefrem finder Anvendelse, vil det være forsigtigt at forekomme alle Spørgsmaal ved at give en autentisk Fortolkning, naar Loven er traadt i Kraft. Det agter jeg at gjøre og at gjøre det i Overensstemmelse med den Opfattelse, Udvalget har faaet af Sagen. Der er altsaa i saa Henseende ingen Uoverensstemmelse imellem os, og det er der heller ikke i Henseende til et andet Spørgsmaal, nemlig om det ikke vilde være hensigtsmæssigt i en ikke for fjern Fremtid at undertaste Loven af 18de Marts 1871 et Gjennemgyn. Misforstod jeg ikke den ærede Ordfører, heldede han til den Anskuelse, at der i denne Lov maatte være Noget, der kunde ønskes affattet klarere, bestemtere og tydeligere, end det nu foreligger. Har jeg ikke misforstaaet den ærede Ordfører, er jeg altsaa ogsaa i denne Henseende enig med ham.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gift man til Afstemning.